Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

---

nr. 87.379 van 18 mei 2000

A.89.405/XIII-1543

In zake : 1. **CORNACCHIA** Vincenzo

2. **ROUSSEAUX** Xavier,

die beiden woonplaats hebben gekozen bij
Mr. Jean-Claude DERZELLE
en Mr. Anita FORMICA, advocaten,
rue A. Carnière 137
6180 Courcelles,

tegen :

1. **het Waals Gewest,**
vertegenwoordigd door zijn Regering,

dat woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Etienne ORBAN de XIVRY,
advocaat,
route de Beausaint 29
6980 La Roche-en-Ardenne.

2. **de Bestendige Deputatie van de Provincieraad van Henegouwen.**

Tussenkomende partij :

de naamloze vennootschap ECOTERRES,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Francis HAUMONT, advocaat,
rue du Stocquoy 1-3
1300 Waver.

DE VOORZITTER VAN DE XIIIe KAMER,
RECHTSPREKEND IN KORT GEDING,

Gezien de vordering die Vincenzo CORNACCHIA en Xavier ROUSSEAUX op 4 februari 2000 hebben ingesteld met het oog op de schorsing van de tenuitvoerlegging van :

- het besluit d.d. 30 november 1999 van de Minister van Ruimtelijke Ordening, Stedenbouw en Leefmilieu van het Waals Gewest houdende bekrachtiging van het besluit d.d. 11 februari 1999 waarbij de bestendige deputatie van de provincieraad van Henegouwen aan de naamloze vennootschap ECOTERRES een vergunning verleent om te Marchienne-au-Pont, op het terrein “Belle-Vue” van Cockerill-Sambre, op de plaats van de “trein 600”, op de percelen die kadastraal bekend zijn 16e afdeling, P3, A161 F4 en A161 K4, een installatie te exploiteren voor het verwijderen van giftig en gevaarlijk afval door biologische behandeling;

- het besluit d.d. 11 februari 1999 waarbij de bestendige deputatie van de provincieraad van Henegouwen aan de naamloze vennootschap ECOTERRES een vergunning verleent om te Marchienne-au-Pont, op het terrein “Belle-Vue” van Cockerill-Sambre, op de plaats van “trein 600”, op de percelen die kadastraal bekend zijn 16e afdeling, P3, A161 F4 en A161 K4, een installatie te exploiteren voor het verwijderen van van giftig en gevaarlijk afval door biologische behandeling (centrale voor de verwerking van grond) waarin machines en motoren worden gebruikt met een totaal vermogen van 1.415 kW;

Gezien het op dezelfde dag ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekers de nietigverklaring van diezelfde handelingen vorderen;

Gezien het op 28 februari 2000 ingediende verzoekschrift, waarbij de naamloze vennootschap ECOTERRES vraagt als tussenkomende partij te mogen optreden in het kort geding;

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de eerste verwerende partij;

Gezien het administratief dossier van de tweede verwerende partij;

Gezien het verslag van de heer NIKIS, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 30 maart 2000, waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 2 mei 2000 om 9.30 uur;

Gelet op de kennisgeving, aan de partijen, van de beschikking tot bepaling van de rechtsdag en van het verslag;

Gehoord het verslag van de heer HANOTIAU, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van Mr. J.-Cl. DERZELLE, advocaat, die voor de verzoekers verschijnt, van Mr. J.-Fr. CARTUYVELS, loco Mr. E. ORBAN de XIVRY, advocaat, die voor de eerste verwerende partij verschijnt, en van Mr. L. DE MEEUS en Mr. D. JANS, loco Mr. Fr. HAUMONT, advocaten, die voor de tussenkomende partij verschijnen;

Gehoord het andersluidend advies van de heer NIKIS, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de toedracht van de zaak de volgende is :

1. De N.V. ECOTERRES dient op 7 december 1997 bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Henegouwen een aanvraag in om een vergunning voor

het exploiteren van een centrum voor het recyclen van licht vervuilde grond (max. 2%) met behulp van biologisch afbreekbare producten, waarbij gebruik wordt gemaakt van de techniek van bioremediëring.

Op bladzijde 2 van het dossier van de vergunningsaanvraag staan de producten waarmee de grond vervuild kan zijn. Het gaat om producten zoals :

" - (...) koolwaterstoffen uit de petrochemie, zoals gasolie, benzine, kerosine en minerale oliën;

- (...) organische producten en dito afvalstoffen van de zware chemische nijverheid, met bijvoorbeeld alcoholen, aceton, fenolen, aldehyde en organische oplosmiddelen;

- (...) gehalogeneerde organische verbindingen, met inbegrip van alifatische en aromatische oplosmiddelen;

- (...) complexere verbindingen, zoals polycyclische aromatische verbindingen (HAP), pesticiden;
- nitraten en (...) sulfaten".

Hoewel het opschrift van de aanvraag eveneens lijkt te slaan op giftig afval, afgewerkte olie en PCB's en PCT's, wijst de N.V. ECOTERRES er in een brief van 25 september 1998 evenwel op dat die afvalstoffen niet zullen worden aanvaard omdat ze "met het voorgenomen procédé niet kunnen worden behandeld". Voorts geeft de N.V. ECOTERRES in die brief eveneens op welke afvalstoffen in het ontworpen centrum aanvaard zullen worden in het licht van de nomenclatuur die vastgelegd is in het besluit d.d. 10 juli 1997 van de Waalse Regering tot vaststelling van een afvalcatalogus :

- "olieachtig vast afval" (code 05 01 99);

- "afval van bereiding, formulering, levering en gebruik van organische basischemicaliën" (code 07 01 99);

- "inhoud van olie/waterscheiders" (code 13 05 99);

- "afval van metaalontvetting en machineonderhoud" (code 14 01 07 en code 14 01 99);

- "grond en baggerspecie" (code 17 05 99);

- "gemengd bouw- en sloopafval" (code 17 07 99).

De voorgenomen behandeling van de grond via bioremediëring (of biodegradatie) zou als volgt verlopen :

- de vervuilde grond die door ECOTERRES wordt aanvaard, zou worden uitgekiept op de "opslagplaats voor vervuilde grond" waar die grond op hopen wordt gestort "naar gelang van de kenmerken van de verontreinigende stoffen en de textuur van de grond";

- dan komt de "fase van de voorbehandeling", waarin de grond wordt gezeefd om daaruit de stenen, de stukjes metaal en allerhande afval te verwijderen; die "grove stukken" worden apart opgeslagen, vooraleer ze vergruisd en gewassen worden teneinde hergebruikt te worden of een nuttige toepassing te krijgen; de grond echter "wordt gevoerd naar een mengmolen, waar de grond homogeen wordt gemaakt en daaraan de nodige nutriënten en adjuvantia worden toegevoegd", of waarmee zelfs een structuurverbeteraar wordt vermengd";

- de grond wordt behandeld, hetzij "in bioremediëringscellen" (voor de meeste vervuilde grond, dat wil zeggen die met een concentratie van 1 tot 2 percent koolwaterstoffen), hetzij "in hopen met natuurlijke circulatie", volgens de techniek van de rijen (voor de minst vervuilde grond, dat wil zeggen die met minder dan 1% koolwaterstoffen); wat de behandeling van de grond in de cellen voor bioremediëring betreft, wordt er in het dossier van de vergunningsaanvraag en in het voorafgaand milieu-effectrapport op gewezen dat de techniek zal worden geoptimaliseerd door toevoeging van zuurstof, een systeem om de grond op te warmen, toevoeging van water om een bepaalde vochtigheidsgraad te behouden, maar ook, wanneer de grond te weinig stikstof, fosfor

of kalium bevat, door toevoeging van meststoffen, en wanneer de grond niet homogeen van structuur is, door toevoeging van een mengsel van kalk of compost;

- ten slotte zal de gesaneerde grond "op een plaats in de open lucht worden opgeslagen vooraleer die opnieuw zal worden gebruikt, bijvoorbeeld in de wegenbouw, de landschapsverzorging of voor andere werken".

Het geplande centrum beschikt over een verwerkingscapaciteit van 80.000 ton per jaar en over een opslagcapaciteit van 60.000 ton per jaar. De opslag en de fase van de voorbehandeling en de behandeling zouden in vier bestaande loodsen plaatsvinden (voorafgaand milieu-effectrapport, blz. 10).

In het voorafgaand milieu-effectrapport staat dat die loodsen "worden voorzien van een ondoorlatende bitumineuze verharding", "om te voorkomen dat de vervuiling zich via doorsijpeling verspreidt in de ondergrond" (blz. 9), maar dat in verband met de vloerplaat uit beton, wat nochtans een ondoorlatend materiaal is, twee grote problemen rijzen die het ons onmogelijk maken een perfecte ondoorlaatbaarheid te garanderen : 1. het probleem van scheurvorming (fenomeen van krimping, ...); 2. Het probleem van de uitzetvoegen" (blz. 9).

Qua hinder die het project voor de buurt zou kunnen meebrengen, wordt in het voorafgaand milieu-effectrapport het volgende vermeld (blz. 21 tot 24) :

- verspreiding van gassen, stofdeeltjes en lucht in de atmosfeer (evenwel beperkt door de wanden van de loodsen en door de aanwezigheid van een biofilter);

- lozing van afvalwater dat in een zuiveringsstation wordt behandeld voordat het in het rioleringsstelsel wordt geloosd; wat dit punt betreft, is in het voorafgaand milieu-effectrapport nu eens sprake van één waterzuiveringsstation, en dan weer van "drie aparte waterzuiveringsstations, verspreid over het terrein"; overigens gaat de hoofdingenieur van de stad Charleroi er in zijn advies dat gevoegd is bij het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de stad Charleroi van 16 juni 1998, van

uit "dat het strikt genomen niet om waterzuiveringsstations gaat maar alleen om slib- en olie-afscheiders waarmee moet worden voorkomen dat koolwaterstoffen in de riolering terechtkomen"; zulks wordt bevestigd door het advies d.d. 5 januari 1999 van de technisch ambtenaar en door de tweede bestreden handeling;

- verspreiding van geur (evenwel beperkt door de aanwezigheid van de biofilter);

- lawaai (welk lawaai evenwel "overstemd wordt door het hinderlijke lawaai van de bestaande installaties van de cokesfabriek die de klok rond werkt");

- meer af- en aanrijdende vrachtwagens (11 per werkdag); de N.V. ECOTERRES acht die toename van het vrachtwagenverkeer echter onbeduidend "in vergelijking met het aantal vrachtwagens dat thans reeds in die buurt rondrijdt".

2. De plaats waar de installatie zal worden gevestigd, is gelegen in Marchienne-au-Pont, op de zogeheten bedrijfsruimte “trein 600” van Cockerill- Sambre. Die bedrijfsruimte ligt volgens het gewestplan van Charleroi in een industriegebied. Die bedrijfsruimte is opgenomen in de lijst, bedoeld in artikel 182, § 1, eerste lid, van het Waals Wetboek van ruimtelijke ordening, stedenbouw en patrimonium (WWROSP), van de afgedankte bedrijfsruimten waarvan de sanering van gewestelijk belang is erkend (besluit van de Waalse Regering van 2 april 1998 betreffende de bedrijfsruimten van gewestelijk belang, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 17 april 1998, gewijzigd bij de besluiten van 16 juli 1998 en 11 februari 1999). De Regering heeft evenwel nog geen besluit uitgevaardigd waarin de omvang van die bedrijfsruimte wordt vastgesteld en waarin wordt gesteld dat die ruimte afgedankt is en gesaneerd moet worden, zoals bepaald wordt in artikel 182, § 1, tweede lid, van het WWROSP.

3. De aanvraag wordt door de technisch ambtenaar ontvankelijk verklaard bij een brief van 9 januari 1998. De ambtenaar schrijft voorts aan de bestendige deputatie van de provincieraad van Henegouwen dat "blijkt dat het voorgenomen project niet kan worden beschouwd als een installatie voor de verwijdering van giftig of gevaarlijk

afval door verbranding, chemische behandeling of opslag op de grond" en dat "voor de vestiging en de exploitatie van zulk een centrum dan ook niet ambtshalve een milieu-effectonderzoek dient te worden verricht".

Het openbaar onderzoek vindt plaats van 25 februari tot 27 maart 1998. Het bericht waarbij dat onderzoek wordt aangekondigd, hangt op tot 27 maart 1998 en verschijnt in verscheidene dagbladen. Het onderzoek geeft aanleiding tot tegen het project gerichte brieven en petities die in totaal door "meer dan 5.000 mensen zijn ondertekend".

De volgende adviezen worden gegeven :

- het directoraat-generaal Natuurlijke rijkdommen en Leefmilieu, afdeling Water : gunstig advies onder voorbehoud van bepaalde aanpassingen (inzonderheid de noodzaak de behandelde grond niet in de open lucht maar afgedekt op te slaan);

- het directoraat-generaal Natuurlijke rijkdommen en Leefmilieu, afdeling Voorkoming van verontreiniging en beheer van de ondergrond : het stelt bijzondere exploitatievoorwaarden voor opdat de exploitatie niet te veel milieuhinder zou veroorzaken;

- de gemachtigde ambtenaar : gunstig advies;

- het college van burgemeester en schepenen van de stad Charleroi : ongunstig advies; in het advies wordt inzonderheid gewezen op de hinder die door het project zal ontstaan en op de problemen in verband met “het gevaar voor afbraak van het bitumen door de koolwaterstoffen die in de te behandelen grond voorkomen”;

- de technisch ambtenaar : gunstig advies, evenwel met vaststelling van bijzondere exploitatievoorwaarden.

Bij besluit van 11 februari 1999 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Henegouwen een exploitatievergunning voor “een installatie voor het verwijderen, door biologische behandeling, van giftig of gevaarlijk afval” voor een periode van twintig jaar. Dat is de tweede bestreden handeling.

4. Tegen de beslissing van de bestendige deputatie zijn bij de bevoegde Minister van het Waals Gewest vele beroepen ingesteld. Er wordt op gewezen dat Vincenzo CORNACCHIA en Xavier ROUSSEAUX op 25 maart 1999 een beroep hebben ingesteld en dat de stad Charleroi zich op 9 maart 1999 tot de Minister heeft gewend. De ontvankelijkheid ratione temporis van deze beroepen wordt niet betwist.

De verzoekers zijn op 30 september 1999 gehoord, de stad Charleroi op 1 oktober 1999.

De afdeling Water en de afdeling Voorkoming van verontreiniging en beheer van de ondergrond van het directoraat-generaal Natuurlijke rijkdommen en Leefmilieu van het Waals Gewest, alsook de gemachtigde ambtenaar bevestigen de adviezen die ze aan de bestendige deputatie hebben gegeven.

De directeur-generaal van het directoraat-generaal Natuurlijke rijkdommen en Leefmilieu van het Waals Gewest stelt op 23 november 1999 voor de beslissing van de bestendige deputatie te bekrachtigen.

Bij besluit van 30 november 1999 verwerpt de Minister van Ruimtelijke Ordening, Stedenbouw en Leefmilieu van het Waals Gewest de beroepen en bekrachtigt hij het besluit d.d. 11 februari 1999 van de bestendige deputatie. Dat is de eerste bestreden handeling, die als volgt gemotiveerd is :

" Overwegende dat de vermelding van de bedrijfsruimte in het besluit van de Waalse Regering van 2 april 1998 betreffende de bedrijfsruimten van gewestelijk belang de bestemming van een gebied volgens het gewestplan niet in het gedrang brengt;

Overwegende dat de verrichtingen tot verbetering van de aanblik van de bedrijfsruimte niet ten koste mogen gaan van de activiteiten die daar nog worden ontwikkeld of kunnen worden ontwikkeld;

Overwegende dat de Waalse Regering besloten heeft dat het, in het kader van de totstandbrenging van een bedrijfsruimte van gewestelijk belang, de bedoeling is om de aanblik van die bedrijfsruimte te verbeteren maar dat zulks niet ten koste mag gaan van de activiteiten die daar nog worden ontwikkeld of kunnen worden ontwikkeld;

Overwegende dat Minister LEBRUN in zijn schrijven met als kenmerk AT/JPVR/MD/ab/2805/92 zijn beslissing heeft meegedeeld om deze bedrijfsruimte van gewestelijk belang niet tot stand te brengen;

Overwegende dat de bedrijfsruimte in kwestie gelegen is tussen de Samber en het Kanaal, bovenop de alluviale laag en de laag leisteen uit het Carboon die ondoorlaatbaar wordt geacht en weinig of niet waterhoudend is;

Overwegende dat de maatregelen en de plafonds die met het oog op de beperking van de uitstoot voorgeschreven zijn, inzonderheid in punt 3.3., op blz. 25, van de vergunning die in eerste instantie is afgegeven, volstaan om de veiligheid van de omwonenden te garanderen;

Overwegende dat geen rekening mag worden gehouden met de nabijheid van andere vervuilende of gevaarlijke activiteiten, aangezien bij de huidige stand van de milieuwetgeving geen enkele bepaling de mogelijkheid biedt om te oordelen of de vestiging van een inrichting opportuun is in het licht van bestaande activiteiten in de buurt;

Overwegende dat de gemachtigde ambtenaar van ruimtelijke ordening een gunstig advies heeft gegeven over de vestiging en dat de technisch ambtenaar van het directoraat-generaal Natuurlijke rijkdommen en Leefmilieu zich bij dat advies heeft aangesloten;

Overwegende dat het afval dat door ECOTERRES kan worden behandeld volgens punt 1.3.7. van de vergunning die in eerste instantie is afgegeven, overeenstemt met de ingediende aanvraag;

Overwegende dat erop gewezen wordt dat alleen vervuilde grond in aërobiose met biologische procédés kan worden behandeld;

Overwegende dat het verslag dat in eerste instantie is opgemaakt en het uitgevaardigde besluit voorzien in een beperking van het te aanvaarden afval tot bepaalde gevaarlijke afvalstoffen die geen enkel kenmerk van giftigheid vertonen en dat aldus nog steeds verwezen wordt naar het koninklijk besluit van 9 februari 1976 en dus naar artikel 723bis van het algemeen reglement voor de arbeidsbescherming;

Overwegende dat, zoals in het besluit dat in eerste instantie is uitgevaardigd, van een verwijderingsinstallatie moet worden gewaagd, aangezien de verontreinigende stoffen verwijderd worden, althans dermate dat het gehalte aan verontreinigende stoffen lager is dan de opgelegde plafonds;

Overwegende dat de vergunning die in eerste instantie is afgegeven duidelijk genoeg is wat de aard van het op de bedrijfsruimte toegelaten afval betreft;

Overwegende dat het bestuur geen enkele tegenspraak ziet tussen de argumentatie die gevolgd wordt in de vier eerste «overwegingen» van bladzijde 6 van het bestreden besluit en de bijzondere exploitatievoorwaarden betreffende de aard van het afval dat op de bedrijfsruimte kan worden toegelaten. De codes 07.01.99, 14.01.07, 17.05.09 en 17.07.99 kunnen immers niet los worden gezien van de vermelde opschriften, waarin sprake is van «vervuilde grond»;

Overwegende dat diezelfde opschriften in punt 3.2. van het bestreden besluit worden aangevuld met de volgende uitdrukking :

« In geen enkel geval mag op de bedrijfsruimte afval worden aanvaard dat :

- kenmerken van giftigheid vertoont;

- kenmerken van een totale concentratie van meer dan 2% aan koolwaterstoffen vertoont»;

Overwegende dat het bestuur van oordeel is dat de voorwaarden inzake verharding, namelijk een solide en ondoorlatende ondergrond, die in het bestreden besluit zijn vermeld, komen boven op de preciseringen die elders in het besluit staan en dat die voorwaarden volstaan;

Overwegende dat de installatie overdekt is, zodat er geen uitloging van de grond zal plaatsvinden;

Overwegende dat het gehalte aan verontreinigende stoffen relatief laag is en dat een verspreiding van die stoffen dan ook weinig waarschijnlijk is;

Overwegende dat, wat de gereinigde grond betreft, de verplichting vervat in punt II.2.2. van het bestreden besluit tot doel heeft de opslagplaatsen in de ruimte te beperken, te zorgen voor nagenoeg dezelfde voorwaarden als die welke voor andere, soortgelijke projecten zijn opgelegd en om, zo nodig, de ondergrond te beschermen;

Overwegende dat de opslag van de gereinigde grond, gelet op de bestemming van die grond, normaal gesproken geen probleem zal doen rijzen;

Overwegende dat, wat betreft de opvang en de verwerking van het afvalwater van de ruimten waar de grond behandeld en opgeslagen wordt, de maatregelen vermeld in punt

1.2. en II.5.2. van het omstreden besluit reeds tegemoetkomen aan de bezwaren van de stad Charleroi;

Overwegende dat het argument van de omwonenden, dat er gevaar bestaat op een ontsporen van de activiteit door een gebrek aan controle, neerkomt op een beschuldiging van het koesteren van kwade bedoelingen en niet kan worden aanvaard;

Overwegende dat de vrachtwagens de plaats zullen binnenrijden langs de hoofdingang van de bedrijfsruimte van COCKERILL, die ver genoeg ligt van de woningen en een gemakkelijke aansluiting geeft op de rijksweg;

Overwegende dat de eventuele daling van de waarde van de gebouwen niet in aanmerking kan worden genomen, aangezien dat gevolg niets uit te staan heeft met de milieubevoegdheid;

Overwegende dat het beperkte aantal nieuwe banen geen argument is op grond waarvan een vergunning kan worden geweigerd;

Overwegende dat de maatregelen die vervat zijn in de vergunning die in eerste instantie is afgegeven op voldoende wijze waarborgen dat artikel 23, 4°, van de Belgische Grondwet zal worden nageleefd;

Overwegende dat de maatregelen 570 en 574 van het Waals Afvalstoffenplan-Horizon 2010 verband houden met het invoeren en harmoniseren van de regelgeving met betrekking tot het behoud van de bodemkwaliteit en niet noodzakelijk impliceren dat de bodem van het terrein ooit gesaneerd moet worden;

Overwegende dat een verzekering voor burgerrechtelijke aansprakelijkheid vervat zit in artikel 18 van de erkenning waarover de N.V. ECOTERRES beschikt;

Overwegende dat de bepalingen van het besluit van de Waalse Gewestexecutieve van 9 april 1992 op dit punt zijn nageleefd en dat het niet nodig is daaraan in het kader van de vergunning te herinneren, aangezien de N.V. ECOTERRES de vergunning alleen ten uitvoer kan leggen wanneer ze over de erkenning beschikt; de vergunning en de erkenning kunnen dus niet los gezien worden van elkaar;

Overwegende bijgevolg dat de beroepen die door de onderscheiden reclamanten zijn ingediend niet kunnen worden aangenomen omdat de grieven ongegrond zijn”.

De eerste bestreden handeling is opgehangen van 17 december 1999 tot 17 januari 2000 en die handeling is op 10 december 1999 ter kennis gebracht van de verzoekers en van de stad Charleroi;

Overwegende dat de naamloze vennootschap ECOTERRES bij een op 28 februari 2000 ingediend verzoekschrift vraagt als tussenkomende partij te mogen optreden in het kort geding; dat er grond bestaat om dat verzoek in te willigen;

Overwegende dat het Waals Gewest en de tussenkomende partij betogen dat Xavier ROUSSEAUX, de tweede verzoeker, geen belang heeft bij het beroep, gelet op de afstand van zijn huis tot de bedrijfsruimte;

Overwegende dat de tweede verzoeker woont op iets minder dan een kilometer van de bedrijfsruimte waarvoor de bestreden exploitatievergunning is afgegeven; dat deze verzoeker, die op die afstand woont, gelet op de activiteit die toegestaan wordt, belang heeft bij zijn beroep; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

Overwegende dat het ministerieel besluit van 30 november 1999 in de plaats is gekomen van het besluit van de bestendige deputatie, zoals het Waals Gewest en de tussenkomende partij opmerken; dat de vordering tot schorsing bijgevolg niet-ontvankelijk is wat het besluit d.d. 11 februari 1999 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Henegouwen betreft;

Overwegende dat de verzoekers een eerste middel, eerste onderdeel, ontlenen aan schending van de artikelen 4, eerste lid, 5, 9, tweede lid, en 10, § 4, van het decreet van de Waalse Gewestraad van 11 september 1985 houdende organisatie van de milieu-effectbeoordeling in het Waals Gewest, en van de artikelen 8, § 3, en 9 van het besluit van de Waalse Gewestexecutieve van 31 oktober 1991 tot uitvoering van het decreet van 11 september 1985, doordat de overheden niet hebben geëist dat een milieu-effectonderzoek zou worden verricht door een erkende instantie die onafhankelijk is van de verkrijger van de vergunning, terwijl zulk een onderzoek verplicht was; dat zij uiteenzetten dat een milieu-effectonderzoek moest worden verricht, aangezien het project bestaat in een installatie voor de verwijdering of het nuttig gebruik van giftig of gevaarlijk afval door chemische behandeling en opslag op de grond; dat zij enerzijds betogen dat bij de techniek van de biodegradatie van verontreinigde grond waarvan gebruik zou worden

gemaakt, volgens het voorafgaand milieu-effectrapport in bepaalde gevallen nitraten, sulfaten en methaan, dat wil zeggen chemische producten, worden gebezigd, en, anderzijds, dat de verontreinigde grond bij aankomst in het centrum, alsook in de stadia van de voorbehandeling en de behandeling, op de begane grond wordt opgeslagen en dat die grond ook op de begane grond wordt opgeslagen wanneer die gesaneerd is;

Overwegende dat de eerste verwerende partij erop wijst dat de verzoekers dit middel noch tijdens het openbaar onderzoek, noch in het beroep voor de minister hebben aangevoerd en dat de eerste verwerende partij zich dan ook afvraagt of de verzoekers wel belang hebben bij dit middel; dat zij vervolgens betoogt dat de geplande inrichting geen inrichting is voor chemische behandeling en dat de verzoekers de chemische methodes voor de behandeling van afval (waarbij "verontreinigende stoffen in een matrijs stabiel of solide worden gemaakt, zodat hun mobiliteit wordt verminderd") verwarren met de biologische methodes die in casu worden gebruikt (en waarbij "de activiteit van micro-organismen wordt bevorderd om de verontreinigende stoffen af te breken en de vervuiling dus weg te werken"); dat zij opmerkt dat de geplande inrichting geen inrichting is voor "opslag op de grond", aangezien zulk een opslag van duurzame aard is, wat voor het voorgenomen procédé niet in het vooruitzicht gesteld is; dat zij in dit verband steunt op bijlage I bij het besluit van de Waalse Gewestexecutieve van 9 april 1992 betreffende de giftige en gevaarlijke afvalstoffen en op bijlage II bij het decreet van de Waalse Gewestraad van 27 juni 1996 betreffende de afvalstoffen;

Overwegende dat de tussenkomende partij een stelling uiteenzet die in wezen overeenkomt met die van de tweede verwerende partij;

Overwegende dat artikel 10, § 4, van het decreet van de Waalse Gewestraad van 11 september 1985 houdende organisatie van de milieu-effectbeoordeling in het Waals Gewest bepaalt in welke gevallen een milieu-effectonderzoek verplicht is : wanneer het decreet of enige andere verordening zulks voorschrijft; dat bijlage I bij het voormelde decreet de lijst bevat van de gevallen waarin een milieu-effectonderzoek vereist is; dat punt 9 ervan verwijst naar de "installaties voor de opruiming van giftige en

gevaarlijke afvalstoffen door verbranding, chemische behandeling of opslag op de grond"; dat bijlage II bij het besluit van de Waalse Executieve van 31 oktober 1991 tot uitvoering van het decreet van 11 september 1985 de lijst bevat van de gevallen waarin een milieu-effectonderzoek vereist is; dat in punt 8, derde lid, ervan sprake is van "afvalverwijderings- of afvalverwerkingsinstallaties door verbranding, chemische omzetting of opslag in de grond van giftige en gevaarlijke afvalstoffen"; dat die bewoordingen aansluiten bij die welke worden gebruikt in bijlage I, punt 9, van richtlijn 85/337/EEG van 27 juni 1985 betreffende de milieu-effectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten;

Overwegende, wat betreft de verwijdering of de nuttige toepassing door chemische omzetting, dat uit het voorafgaand milieu-effectrapport blijkt dat de voorgestelde techniek die is van de aërobe bioremediëring (blz. 17 tot 19); dat bij de techniek van de aërobe bioremediëring soms meststoffen worden toegevoegd wanneer de te saneren grond te weinig stikstof, fosfor of kalium bevat en soms kalk of compost wordt toegevoegd wanneer de grond geen homogene structuur bezit, maar dat die techniek daarom nog geen "chemische omzetting" van afvalstoffen vormt;

Overwegende, wat de "opslag op de grond" betreft, dat de verwerende partijen en de tussenkomende partij betogen dat er alleen een milieu-effectonderzoek vereist is wanneer het om permanente opslag gaat;

Overwegende dat in casu niet het al dan niet permanente karakter van de opslag in het geding is; dat het voldoende is vast te stellen dat de opslag waarnaar in de aanvraag om een vergunning en in de bestreden vergunning verwezen wordt geen opslag "op de grond" is, dat wil zeggen op de aarde -, aangezien de grond wordt opgeslagen in loodsen waarvan de bodem met een betonnen vloerplaat is bedekt; dat daaruit volgt dat er normaal gezien tussen de afvalstoffen en de grond geen rechtstreeks contact is;

Overwegende dat het eerste onderdeel van het eerste middel niet ernstig is;

Overwegende, wat het gevaar voor een moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft, dat de verzoekers, die betogen dat een milieu-effectonderzoek verplicht was, verwijzen naar arrest nr. 45.755 van 26 januari 1994 van de Raad van State, MANIQUET en LECOMTE, waarin voor recht wordt gezegd dat wanneer de overheid van oordeel is dat de milieu-effecten van een project dermate groot zijn dat een onderzoek moet worden voorgeschreven om die effecten na te gaan, die effecten geacht moeten worden een gevaar te kunnen opleveren; dat zij voorts uiteenzetten dat de gezondheidsschade die veroorzaakt wordt door de uitstoot van gassen in de lucht en door de indringing van verontreinigende stoffen in de bodem, alsook het daarmee samenhangende gevaar van verontreiniging van het grondwater dat zich dicht bij de oppervlakte bevindt, een moeilijk te herstellen ernstig nadeel vormen; dat zij eveneens betogen dat het "helemaal niet zeker is dat de installatie naderhand misschien zal worden afgebroken en dat zulks het nadeel dat gedurende de procedure zal zijn geleden niet zou herstellen";

Overwegende dat uit het onderzoek van het eerste onderdeel van het eerste middel volgt dat geen milieu-effectonderzoek vereist was; dat er dan ook ipso facto geen gevaar voor een moeilijk te herstellen ernstig nadeel bestaat;

Overwegende, wat betreft de overige aspecten van het gevaar voor een nadeel, welke aspecten overigens slechts summier ter sprake komen in de vordering tot schorsing, dat uit het administratief dossier en inzonderheid uit de technische adviezen blijkt dat de tussenkomende partij de maatregelen heeft getroffen die aan haar waren opgelegd door de overheid die de vergunning heeft verleend om de aangevoerde gevaren te beperken en zulks voorzover de huidige technieken zulks mogelijk maken; dat de verzoekers geen voldoende elementen aanvoeren tot staving van hun bewering dat er een gevaar voor een moeilijk te herstellen ernstig nadeel bestaat;

Overwegende dat niet voldaan is aan een van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten opdat de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling zou kunnen bevelen; dat de vordering tot schorsing niet kan worden toegewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het door de naamloze vennootschap ECOTERRES ingediende verzoek tot tussenkomst in het kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt afgewezen.

Artikel 3.

De kosten betreffende het door de naamloze vennootschap ECOTERRES ingediende verzoek tot tussenkomst, bepaald op 5.000 frank, komen ten laste van die vennootschap.

De beslissing over de overige kosten wordt in beraad gehouden.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de XIIIe kamer, rechtsprekend in kort geding, op achttien mei tweeduizend door :

de HH. HANOTIAU, kamervoorzitter,
SCOHY, toegevoegd griffier.

De toegevoegd Griffier, **De Voorzitter,**

G. SCOHY. **M. HANOTIAU.**

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.